

کارآفرینی و نوآوری با استفاده از توسعه روند تولید پای پوش سنتی (گیوه)

زهرا نیکوئی

کارشناسی ارشد، دانشکده هنر و معماری، گروه طراحی پارچه و لباس، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یزد

Nikouei.zahra@yahoo.com

پدرام پیوندی

استادیار، دانشکده فنی و مهندسی، گروه مهندسی نساجی، دانشگاه یزد

peivandi@yazd.ac.ir

ابوالفضل داودی

استادیار، دانشکده هنر و معماری، گروه طراحی پارچه و لباس، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یزد

Davodi@iauyazd.ac.ir

گروه طراحی پارچه و لباس ، واحد یزد، دانشگاه آزاد اسلامی، یزد، ایران

چکیده

گیوه پای افزار مردمان ایرانی در مناطق گرم و کوهستانی است که پای پوش اصیل ایرانی محسوب میشود . با توجه به دشواری مراحل تولید این نوع از پای افزار و گسترش زندگی مدرن تولید و استفاده از آن رو به فراموشی است . گیوه یکتا پای پوش سنتی است که مواد اصلی ساخت آن تکه پارچه هایی برای ساخت تخت و رویه ای که با نخ پنبه ای یا ابریشمی بافته شده است ؛ از آنجاییکه گیوه نوعی منحصر بفرد از کفش و جزء لاینفک پوشاک می باشد ایجاد اشتغال در این زمینه امری مطلوب است . و منجر به برآورده شدن بخشی از نیاز جامعه ؛ و مطرح شدن پای افزار سنتی میگردد. این پژوهش در نظر دارد علاوه بر ارتقاء سطح تولید گیوه، به ایجاد طرح های متنوع نیز بپردازد. که منجر به کار آفرینی و نوآوری شده و بازده اقتصادی نیز دارد.

واژگان کلیدی: گیوه، پای پوش سنتی ، روند تولید گیوه،

مقدمه

در ایران زمین اقوام مختلف با نژادها و زبانهای خاص خود زندگی می کنند که هر کدام از این اقوام در مناطق مختلف پوشاک خاص خود را دارند. در این بین گیوه پای پوشی سنتی است که اقوام مختلف مناطق معتدل کوهستانی و گرم و خشک از آن بسیار استفاده میکردند. بدلیل دشواری مراحل تولید و صرف زمان زیاد برای تولید یک جفت از آن و همچنین زندگی شهرنشینی و تنوع

و رقابت فراوان در دنیای مدها، امروزه استفاده از آن بسیار کمتر شده است.

گیوه (ملکی)، از جمله صنایعی است که بدلیل موقعیت جغرافیایی و کوهستانی ایران از قدیم بعنوان پای پوش تابستانی مورد استفاده بوده است، و با اینکه صنعتی کاملاً کاربردی می باشد اما به واقع نادیده گرفته شده است. این صنعت به ظاهر کوچک خود شامل ۱- چرمسازی ۲- بافندگی ۳- تخت کشی می باشد که هر کدام جداگانه از اهمیتی ویژه برخوردار است، اما جای تاسف است وقتی می بینیم شهرهایی که روزگاری از مراکز مهم گیوه سازی بوده اند امروزه فقط چند نفر به این حرفه اشتغال دارند یا اینکه دیگر کسی مشغول به کار در این حرفه نیست. این افراد باقی مانده نیز اغلب سنی بین ۶۰ تا ۸۰ سال دارند و این یعنی صنعت گیوه سازی در حال فراموشی است. اندک تحقیقات انجام شده عموماً درباره مواد مورد استفاده می باشد. این صنعت دستی گرچه ناچیز به نظر میرسد اما دارای عملیات ساخت و تولید خاص خود که تمام آن با دست انجام می شود. باتوجه به کمبود منابع کتابخانه ای، تحقیق های میدانی گسترده در مناطق مختلف و شیوه های ساخت گیوه انجام شده است، در این نوشتار ابتدا به آموزش سنتی، صنعت گیوه سازی پرداخته شده و سپس با هدف کار آفرینی و نوآوری در این حوزه راهکارهایی ارائه گردیده است.

تاریخچه گیوه

اطلاعات دقیقی در مورد تاریخچه ی ساخت و استفاده از گیوه در دست نیست. در کتاب "سیری در صنایع دستی کهن ایران" در این باره آمده است: "درباره تکامل صنعت کوچک و ناچیز گیوه بافی اطلاعات کمی در دست هست. البلیخی، تاریخ نویس معروف، در سال ۱۱۰۵ میلادی متذکر می شود که غندیجان (جمیله امروز) در فارس در صنعت گیوه بافی مشهور بوده و در سال ۱۳۴۰ میلادی که مستوفی جغرافیانگار از آنجا بازدید کرده، می نویسد که پیشه ی گیوه بافی در اوج تکامل بوده است. زیباترین رویه ی گیوه در آباده میان راه اصفهان و شیراز بافته می شود گیوه از جمله کفشهایی است که معمولاً در ایران پوشیده می شود و کفش چرمی پس از گیوه متداول شد." (وولف، ۱۳۷۲)

"هم چنین برخی از پژوهشگران با استناد به شاهنامه معتقدند که گیوه وقتی برای بازگرداندن سیاوش و مادرش به ترکستان رفت هفت سال در آن دیار سرگردان بود و چون برای راهپیمایی خود نیاز به پای افزار با دوام، سبک و خنک داشت گیوه را به وجود آورد و بعدها همه کسانی که چنین ویژگی هایی را از پاپوش انتظار داشتند گیوه را انتخاب کردند و در رهگذر قرون و اعصار تغییراتی در آن به وجود آوردند." (کریمی، حبیبی، ۱۳۸۹)

انواع گیوه

انواع گیوه از چند نظر میتوان تقسیم بندی کرد یکی جنسیت و دیگری نحوه ساخت و اتصال رویه به زیره است. همچنین میتوان این پای افزار را به دو قسمت رویه و تخت یا زیره تجزیه کرد و آن را تقسیم بندی نمود.

بطور کلی رویه ها به دو دسته تقسیم میشوند:

۱- رویه های با فته شده با نخ پنبه ای ۲- رویه های بافته شده با نخ از جنس ابریشم.

تخت گیوه نیز به چهار دسته تقسیم می شوند:

۱-تخته‌های پارچه ای یا اصطلاحاً (لته ای یا شیوه ای) - ۲-تخته‌های اجیده (ترکیبی از نخ پنبه ای و چنندین لایه چرم لطیف) ۳-
تخته‌های چرمی ۴-تخت لاستیکی و آماده بازی

همچنین در این تقسیم بندی گیوه های رویه پنبه ای با تخت لته ای به دو نوع تقسیم میشود:

۱- گیوه‌هاییکه تخت آماده می شود و سپس رویه دور تادور آن بافته میشود که عمدتاً محصول مناطق غرب ایران می باشد
کرمانشاه و کردستان

۲-دیگر گیوه هاییکه تخت جدا آماده و رویه نیز جداگانه آماده میگردد سپس توسط شخص سوم بهم متصل میگردد.که عمدتاً
محصول مناطق مرکز وجنوب غرب وظریف ترینشان مربوط به استان فارس است.

در این میان آنچه که باعث خاص و بی همتا شدن گیوه شده همان تخت گیوه لته ای است که با روشی متفاوت از سایر
پای پوشها بوجود می آید.

تصویر ۱- از سمت راست: گیوه تخت آجیده، گیوه تخت چرمی، گیوه تخت شیوه ای (پارچه ای) مناطق غرب
ایران، گیوه تخت شیوه ای (پارچه ای) مناطق مرکزی ایران، گیوه تخت چرمی با رویه ابریشمی

روند تولید گیوه

در ساخت گیوه سه نفر مشارکت دارند: رویه باف(گیوه باف) کسی است که رویه گیوه را با نخ پنبه ای و سوزن می بافد که
معمولاً این کار به عهده زنان است. تخت کش(شیوه کش) که با استفاده از تکه پارچه های نخي تخت گیوه را آماده می کند و
نفر سوم گیوه دوز است که رویه و تخت را بهم متصل می کند.

موادی که در صنعت گیوه سازی استفاده می شود کاملاً طبیعی است و در این صنعت از مواد مصنوعی استفاده نمی

شود.

دباغی پوست

دباغی پوست و آماده کردن چرم برای قسمت های مختلف گیوه از جمله کارهایی است که گیوه دوز انجام می دهد. برای تامین چرم مورد نیاز معمولاً از پوست گاو استفاده می شود. پوست برای اینکه نرم و تمیز شود باید چند روزی در آب خیس بخورد، بعد از خیس خوردن و نرم شدن داخل خمره لعابی قرار گرفته و از آب و آهک پر می شود. بعد از گذشت چند روز موها و گوشت های اضافی ور می آید و براحتی از پوست جدا می شود. گیوه دوزان پوست را کنار رودخانه می برند و با فشار زیاد آب می شویند تا موادی که به پوست زده شده با فشار آب شسته و از بین برود. بعد از این مرحله پوست را به محلول نمک و آب، و زاج سفید آغشته می کنند. پوست حساسی پاکوب می شود تا زاج به آن نفوذ کند، سپس چرم کاملاً به پیه گاو یا گوسفند آغشته می شود. بعد از دو تا سه روز داخل آب ولرم قرار می گیرد تا نرم و قابل دوخت شود.

رویه

به دلایل زیر بافت رویه با استفاده از نخ پنبه ای انجام می شود.

- ۱- استحکام زیاد
- ۲- قابلیت انعطاف
- ۳- سبک بودن
- ۴- شستشوی راحت و مقاومت در برابر آب سرد و گرم
- ۵- نخ طبیعی است، عمل دلیل کردن راحت تر انجام می شود.

مشخصات نخ

"از آنجا که رویه نقش بسزایی در زیبایی و استحکام گیوه دارد، در نتیجه نخ مورد استفاده را باید با دقت انتخاب کرد. نخ مورد استفاده از جنس پنبه محکم که قبلاً تابیده شده است، می باشد هرچه نخ ظریف تر باشد در نتیجه بافته ای ظریفتر و محکم تر خواهیم داشت چرا که نخ ها ظریف بوده و کنار هم قرار می گیرند ، در نتیجه فضایی ما بین آنها قرار نخواهد گرفت. و هرچقدر نخ مورد استفاده ضخیم تر باشد بافته ای ضخیم تر و شل تر خواهیم داشت در نتیجه فضای بین بافته بیشتر خواهد بود.

ظریف ترین نخ مورد استفاده دولا می باشد. ضخامت نخ تا چهارده لا هم می رسد که باتوجه به شماره نخ ظرافت و استحکام روی متفاوت است و ارزش رویه نیز متفاوت خواهد بود.

سوزن

سوزن مورد استفاده در بافت رویه گیوه سوزنی بلند است که نوکی گرد و صاف دارد(یعنی تیز و برنده نمی باشد) و انتهای آن سوراخی گرد و گشاد دارد. علت اینکه نوک سوزن تیز نمی باشد اینست که هنگام کار تیزی سوزن داخل تارهای نخ گیر نکند و براحتی بتوان نخ مورد نظر را گرفت و دیگر اینکه باعث خراش و آزار سر انگشتان که مرتباً در تماس مستقیم با سوزن است نشود. در واقع در عمل هم نیازی به تیزی نوک سوزن نمی باشد. بلندی سوزن هم به این دلیل است که راحت در دست قرار گیرد و انتهای سوزن کف دست را اذیت نکند." (افشار قوچانی، نیکویی، ۱۳۸۸)

بافت رویه

این نوع بافته محکم و مخصوص رویه گیوه است. بطور کلی سه نمونه بافت برای رویه بافی کاربرد دارد، بافت ساده که همان بافت اصلی است. بافت مشبک(توری) و دولبه، که بافت تزئینی محسوب می شود.

برای هر نوع بافتی احتیاج به بافت یک نوار نخ‌کی که پایه بافت‌های دیگر است داریم، و بافت‌های بعدی روی این بافت قرار می‌گیرند. تصویر (۲)

بعد از بافت نوار که بالای رویه می‌باشد دو سر نوار به هم وصل می‌شود و بافت حلقه وار ادامه می‌یابد بنحوی که ابتدا و انتهای هر رج مشخص است و فاصله‌ای حدود نیم سانتیمتر دارد. در هر رج یک تا دو دانه اضافه می‌شود تا حالت دوزنقه‌ای پیدا کند بعد از هیجده سانتیمتر بافت کنار کار هفت سانتی متر اضافه می‌شود و به طرف دیگر وصل می‌شود این مقدار برای پاشنه و پشت پا است. تصویر (۳)

بقیه کار حدود یک سانتی متر روی رج قبلی بافته می‌شود سپس سوزن درون بافت فرو می‌رود و از طرف دیگر کار حدود یک سانتی متر بعد از لبه بیرون آمده و روی پاشنه بافته می‌شود تا دو سانتی متر به این روش بافت می‌شود برای اینکه پاشنه رویه تشکیل شود. سپس دو تا سه سانتیمتر روی پاشنه و کل بافت دور تا دور بافته می‌شود و بدین ترتیب کار بافت رویه تمام می‌شود.

پیش پنجه: بافته‌ای دوزنقه‌ای شکل است که در قسمت جلوی گیوه به رویه متصل می‌شود و معمولاً روی این قسمت بوسیله بافت مشبک نقش پردازی می‌شود که علاوه بر استحکام رویه به زیبایی آن نیز می‌افزاید.

تصویر(۴)

از بافت مشبک برای نقش پردازی رویه استفاده می شود و حالت توری شکل دارد، نقوش مورد استفاده در رویه معمولاً لوزی و مشتقات آن می باشد.

ساخت تخت گیوه

تخت کشی گیوه کار مهم و مشکلی می باشد که شخص تخت کش باید دقت عمل و مهارت لازم را داشته باشد. تخت گیوه را از تکه پارچه های نخی یا کتان که آن را با شفره به شکل نوار به عرض سه سانتیمتر و طول دوازده سانتیمتر بریده اند درست می کنند. نوارهای بریده شده را در محلول رقیق آب و کتیرا خیس کرده سپس آنرا روی سندان چوبی گذاشته، دوسر آن را تا می زنند تا در وسط بهم برسند و با مشتته آن را می کوبند تا تخت شود. (تصویر۵)

هرکدام از این نوارها را یک فتیله نامند که برای هر جفت گیوه (اندازه معمولی) حدود سیصد فتیله نیاز است. فتیله ها را دسته دسته روی سندان گذاشته و با درفش وسط آن را سوراخ می کنند. تعدادی نوار چرمی به عرض یک سانتی متر و طول شش سانتیمتر نیز تهیه شده که در قسمت پاشنه و پیشه تخت گیوه استفاده می شود. این نوار های چرمی نیز مانند تخت گیوه با درفش سوراخ می شود. (تصویر۶)

تصویر(۶)

نوار چرمی به پهنای یک و نیم سانتی متر و طول صد و پنجاه سانتی متر تهیه می شود و از سوراخ فتیله ها و چرم پاشنه و پیشه می گذرد. هر فتیله دارای شش سوراخ است که توسط درفش ایجاد می شود و نوار چرمی از این سوراخ ها گذشته و کاملاً کشیده می شود. بعد از عبور نوار ششم نوبت به کشیدن نوارها و فشردن فتیله هاست که به کمک چوب استوانه ای و یک تکه چرم پیه مالی شده انجام می شود. چرم دور چوب پیچیده و اهرم شده و نوارها کشیده می شود.

برای اینکه فتیله ها از هم فاصله نگیرد و محل اتصال رویه به تخت مشخص شود بوسیله نخ پنبه ای ۵۰ لا یا نخی که از موی بز تابیده شده است دور تا دور تخت گیوه را (پرک) می زنند. بعد از اینکه عمل پرک زدن تمام شد دور تا دور تخت به فاصله حدود یک سانتیمتر از خط پرک باشفره به فرم پا برش زده می شود. (تصویر۷)

تصویر (۷)

اتصال رویه به زیره

بعد از اینکه بافت رویه و آماده سازی تخت به اتمام رسید کار برای اتصال به گیوه دوز سپرده می شود. گیوه دوز ابتدا رویه را شسته و آستر می کند. سپس از پوستی که قبلاً دباغی کرده نوارهای چرمی و قطعات مثلثی را برش زده و آماده می کند. نوار ۲ سانتی متری که اصطلاحاً (کمر یا بانه) نامیده می شود همچنین قطعات مثلثی از چرم که برای پاشنه و بغلک استفاده می شود را کنار تخت گذاشته و با کمک درفش و سوزن و نخ به تخت متصل می کنند. (تصویر ۸)

تصویر (۸)

ضمن این عمل گیوه دوز چوب پشت بند را موقتاً زیر تخت گیوه می گذارد وقتی دور گیوه دوخته شد قالب چوبی روی تخت گیوه قرار گرفته و رویه را بر روی آن می کشد و بوسیله درفش و نخ و سوزن به کمر وصل می کند. بعضی مواقع جلوی گیوه به حالت سنپوسه ای روی گیوه برگشته است که اصطلاحاً گیوه سنپوسه ای دار گویند. از انواع گیوه می توان گیوه با تخت چرمی، گیوه با تخت آجیده دوزی شده، گیوه با تخت لاستیکی و گیوه رویه ابریشمی را نام برد. اما گیوه اصیل همان است که رویه و زیره آن از نخ باشد که توضیح داده شد. (تصویر ۹)

تصویر (۹)

نقش طراحی در تولید گیوه و ایجاد اشتغال

ویژگیهای خاص گیوه گرچه موجب منحصر بفرد شدن آن گردیده است ولیکن دشواری مراحل تولید، پیشرفت و رقابت شدید در عرصه مد و روی کار آمدن طرحهای متنوع از علل مهم رکود این صنعت در عصر حاضر می باشد؛ همچنین عدم استفاده از طرحهای متنوع و نوآوری در این زمینه را میتوان دلیلی بر رکود این حرفه دانست.

اگر به روزگاران گذشته بنگریم متوجه می شویم که هنرمندان دیرینه ما، نه علوم طراحی را آموخته بودند و نه سواد بصری بالایی داشتند، اما چگونه بود که آن دیرینیان نقوشی همچون اسلیمی، ختایی، خورشید خانم و... را بر روی ظروف، فرشها، دیوارنگارها بکار بردند و یا چگونه بود که آن هنرمندان ظروف، ارسی ها و .. را طراحی کرده و تولید کردند. سوال اینکه عصر حاضر یعنی قرن ۱۴ هجری شمسی ما دارای چه سبک و شیوه خاصی در هنر ایرانی شده ایم. آیا بعد از سپهری شدن یک یا دو قرن از عصر حاضر، از سبک و شیوه ای خاص در هنر ایران زمین یاد خواهد شد؟ (سخی پور، ۱۳۸۷)

تولید صنعتی و سبک زندگی مدرن، گیوه و دیگر صنایع دستی را چالشهای عمیق و بنیادی مواجه کرده است. تا بدان حد که حتی غنی ترین و فاخر ترین هنرهای صناعی نیز با مصائب بنیادی مواجه اند و هنرمندان آنها با بیکاری ساختاری دست به گریبانند. ولی با وجود این در سالهای اخیر صنایع دستی در سطح جهانی و بویژه در شرق دور رونق چشمگیری یافته اند، درحالی که صناعات ملی ایران زمین با وجود غنای بی نظیر هر روز بیش از پیش در تنگنا قرار می گیرند.

این آسیب ها در چهار طیف کلی طبقه بندی شده اند که عبارتند از الف: طراحی ب: عرضه و بسته بندی. ج: بازاریابی و تبلیغات د: معضلات پیرامونی. (امرابی، وهابی، ۱۳۸۷)

گرچه در گذشته تولید کنندگان هنرهای دستی، خود مسئولیت طراحی را بر عهده داشتند و با ذوق و شوق به طراحی محصول مورد نظر می پرداختند. امروزه طراحان لباس، کفش و طراحان صنعتی میتوانند در حوزه طراحی گیوه به فعالیت بپردازند و با ایدههای خلاق خود زمینه رونق این محصول را فراهم آورند.

تأثیرات اقتصادی تولید گیوه

هنر گیوه دوزی در مناطق تولید گیوه، اساساً یک شغل بود، شغلی که زنان و مردان بسیاری را به خود مشغول می کرده است. خانواده های بسیاری از درآمد گیوه سازی شکل گرفتند و به حیات خود ادامه دادند، بسیار بوده اند زوج های جوانی که در ابتدای راه بودند و هنوز هیچ گونه سرمایه ای همچون خانه، باغ، زمین زراعی و دام نداشتند تنها سرمایه آنها پیشه گیوه و هنر گیوه سازی بوده است که از پدر به پسر و از مادر به دختر رسیده است، آنها با کمترین امکانات و با پشتکار بالا زندگی خود را با گیوه دوزی آغاز می کردند و به تدریج وسایل راحتی خود را فراهم میکردند.

اهمیت اقتصادی حرفه گیوه سازی مانند دیگر صنایع دستی در ایجاد درآمد ارزی و اشتغالزایی آن است عدم نیاز به مواد اولیه گران قیمت و امکان اشتغال افراد در اغلب شهرها و روستاها از ویژگیهای این صنعت است. "بعلاوه صنایع دستی یک کشور جاذبه ای برای گردشگران داخلی و خارجی بوده و این امر رونق توریسم بویژه گردشگری فرهنگی و هنری را به همراه دارد، که درآمد ارزی ناشی از این فرایند می تواند بر روند توسعه اقتصادی کشور موثر باشد." (پرتوی، ۱۳۸۷)

صنعت گیوه سازی، نوآوری و کار آفرینی

هنر گیوه سازی مانند دیگر صنایع دستی یکی از مظاهر فرهنگی و هنری محسوب می شود که مهارت، ذوق و بینش انسان در تولید آن نقش اساسی دارد و بازگو

کننده خصوصیات اجتماعی، فرهنگی کشور ایران است و می تواند در کنار آثار تاریخی، جاذبه های طبیعی، مذهبی، فرهنگی یکی از وسایل جذب توریست و گردشگر خارجی باشد. این حرفه مانند بسیاری از صنایع دستی دیگر بعزت مزایایی نظیر، عدم نیاز به سرمایه زیاد و فضای وسیع و عدم احتیاج به آموزش فنی گسترده و کاربردی بودن و تاثیر فوق العاده آن در افزایش سطح اشتغال، زمینه برای توسعه و اشتغال دارد. گیوه کاملا متناسب با آب و هوای اغلب مناطق ایران می باشد، به همین دلیل است که در بین دیگر پای افزارهای سنتی هنوز رواج بیشتری دارد.

رویه بافی غاز جمله هنرهای زنانه محسوب می شود که زنان نقش تولید آن را عهده دار می باشند و کار اصلی در زمینه تخت کشی و گیوه دوزی (یعنی اتصال رویه به زیره)، را مردان انجام می دهند.

با برنامه ریزی صحیح و تقسیم مناسب کار در این صنعت به ظاهر ناچیز هم زنان و هم مردان به اشتغال می رسند. اگر بخواهیم از جنبه به روز شدن، این پای افزار را در نظر بگیریم نوآوری و ایجاد اشتغال را از دو جهت ۱- سنتی و دستی ۲- مکانیکی و دستی مورد بررسی قرار گرفته و نتایج مطلوبی حاصل گردیده است.

روش سنتی

با رعایت اصول روش سنتی این صنعت میتوان بدون نیاز به فضای گسترده و صرف هزینه زیاد زمینه برای اشتغال خانگی را ایجاد نمود.

طبق جداول سایز بندی کفش، گیوه را به چند سایز تقسیم نموده و هر خانواری مسئول تولید سایز مورد نظر خواهد شد، مردان تخت گیوه و اتصال آن و بانوان نیز رویه ی سایز مورد نظر را تولید می کنند.

مزایای این طرح عبارتند از: ۱- افزایش سرعت تولید ۲- بالا رفتن سرعت تولید ۳- استحکام و همکاری بیشتر افراد خانواده

روش تولید مکانیکی و دستی

با ایجاد روش تولید مکانیکی و دستی و بوسیله تازدن پارچه به روش مرتب سازی و سپس عبور چند درفش فلزی هم زمان از میان پارچه ها باعث افزایش سرعت روند تولید گیوه خواهد شد. همچنین میتوان نقشه بافت رویه را طبق اندازه جدول استاندارد به دستگاه ماشین بافت پارچه داد که رویه به شکل الگویی گسترده بافته شود سپس هر کدام از رویه ها برش خورده و به تخت متصل شود

نتیجه گیری

گیوه پای پوش سنتی که با آب و هوای اغلب مناطق ایران سازگار است، که در بین دیگر پای افزارهای سنتی هنوز رواج بیشتری دارد. همانطور که ذکر گردید گیوه دارای انواع مختلفی است اما در این میان آنچه با شنیدن نام گیوه این پای افزار پارچه ای به ذهن میرسد همان نوع تخت پارچه ای یا تخت شیوه ای است با رویه ای ظریف که با سوزن بافته شده است.

این حرفه شامل چند شغل چرمسازی، بافندگی و تخت کشی و گیوه دوزی (اتصال رویه به زیره) است. که زمینه برای کار آفرینی و ایجاد اشتغال با برنامه ریزی مناسب وجود دارد همچنین با توجه به سبک زندگی مدرن و نوآوری و رقابت در عرصه مد میتوان با طراحی مناسب و ایجاد طرحهای جدید به ورود این نوع کفش به عرصه مد کمک کرد. بنحویکه ویژگیهای گیوه اصیل را داشته باشد و پاسخگوی سلیقه مردمان این عصر نیز باشد این طرح علاوه بر کار آفرینی و اشتغال و نوآوری، جنبه اقتصادی نیز داشته و کمک به حفظ این صنعت نیز می نماید.

فهرست منابع

افشارقوچانی، دارا، نیکویی زهرا، (۱۳۸۸) گیوه سازی، مجله رشد آموزش وزارت آموزش و پرورش، دوره ی ششم شماره ۴، تابستان ۱۳۸۸

پرتوی، ملوک، صنایع دستی و نقش آن در اقتصاد ملی، همایش راهکارهای توسعه صنایع دستی ایران، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، خرداد ۱۳۸۷

سخی پور، ندا، نقش طراحی در تولید محصولات صنایع دستی، همایش راهکارهای توسعه صنایع دستی ایران، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، خرداد ۱۳۸۷

کریمی، محسن، حبیبی، نسیم (۱۳۸۹) گیوه (جوراب) سنجانی، هنری رو به فراموشی، فصلنامه کتاب ماه هنر، شماره ۱۴۳ وهابی، عباسقلی، امرایی، بابک، صنایع دستی آسیب ها و نوآوری ها، همایش راهکارهای توسعه صنایع دستی ایران، دانشگاه هنر اسلامی تبریز، خرداد ۱۳۸۷

هانس ای. وولف، (۱۳۷۲) صنایع دستی کهن ایران، سیروس ابراهیم زاده، چاپ اول، انتشارات انقلاب اسلامی، تهران

مصاحبه:

مصاحبه های حضوری در مناطق مختلف ایران با استادکارهای صنعت گیوه سازی